

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΤΑΝ ΑΓΑΠΟΥΜΕ...

[ΤΟΥ MICHEL PROVINS]

(Μιά μαγευτική βίβλα στο Λουγκρέ, στις όχθες της λίμνης του Λε-μάν. 'Ο θιοκίτης της - Πέτρος ντε Σαμπράι - φτάνει σ' αυτή μόνος με τὸ ξέπρος τὸ Παρισίον. 'Ενας γέρος γείτονας καὶ παλιὸς φίλος δ' κ. Βεργιέ ἔρχεται νὰ τὸν ὑποδεχθῆ.)

ΒΕΡΝΙΕ.- 'Επιτέλους, καλῶς ὀρίσατε, κύριε Πέτρο !
ΣΑΜΠΡΑΙ.- "Ὁ, τὸν ἀγαπῶ τὸν γείτονα !. Τὶ κάνετε ;
ΒΕΡΝΙΕ.- "Απὸ πέρα πού ἔχω νὰ σᾶς δῶ γέροσα ἀκόμα κατὰ ἕνα χρόνον !

ΣΑΜΠΡΑΙ, (μὲ πικρία).- Αὐτὰ πού σκοτώνουν δὲν εἶνε τὰ χρόνια... εἶνε τὰ πράγματα... (Σὲ ἄλλο τόνο) "Ἐχετε πάντοτε ὄρατα ἀνήθη ;

ΒΕΡΝΙΕ.- "Ἐ, αὐτὰ ἀπόμειναν ἡ στεργὴ μου χαρὰ καὶ πρέπει νὰ τὰ περιποιηθῶ. (Πηλαῖσοντας καὶ κοιτῶντας τὸν Πέτρο). "Ὁ, μὰ τί ἔχετε ; Μοῦ φαίνεται πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ πέρα...
ΣΑΜΠΡΑΙ.- "Γέροσα κ' ἐγὼ κατὰ ἕνα χρόνον.

ΒΕΡΝΙΕ.- Αὐτὸ δὲ ἔλεπε !... Μήπως καμμιὰ ἀρρώστεια ; ...
"Ἡ καρδιά ; ... Κανένα ἀπὸ τὰ παιδιὰ σας ; ...
ΣΑΜΠΡΑΙ.- "Ὅλος ὁ κόσμος εἶνε καλά... σὰς εὐχαριστῶ.

ΒΕΡΝΙΕ.- "Ἐν τούτοις ἕναν δλοκλήρο χρόνον οὔτε μὰ φορὰ δὲ γράφατε στὸ γεροφιλόσοφὸ τὸ γείτονα σας.
ΣΑΜΠΡΑΙ.- Μὲ συγχωρεῖτε, καλὲ μου φίλε, ὑπάρχουν καμμιὰ φορὰ πράγματα πού ἐμποδίζουν κανένα νὰ γράφῃ καὶ στὸν πῶ καλὸ του φίλο.

ΒΕΡΝΙΕ, (μυνηστικῶς κίπιο κρυφὸ καμῶ τοῦ φίλου του).- Καὶ ἤρθατε σήμερον... μόνος τὴν ἔσχη ;
ΣΑΜΠΡΑΙ.- Ναί... "Ἡ Λουσιέν... ἡ κ. ντε Σαμπραὶ θάρθῃ τὸ βράδι μὲ ἄλλο τραῖνον... καὶ τὰ παιδιὰ στὸ τέλος τοῦ μηνός... τῶρ εἶνε ὑπότροφα σὲ μὰ πανσιὸν (ὀλιβερά). Πολλὰ μεταβολές, καθὼς βλέπετε !

ΒΕΡΝΙΕ, (μὲ στοργή).- Καὶ ἡ αἰτία ὅλων αὐτῶν τῶν μεταβολῶν ;
ΣΑΜΠΡΑΙ.- "Ἀχ ἀγαπητὲ μου παληῆ φίλε, ὑπάρχει κάποια λύπη, ἡ πῶ ἀπροσδοκῆτη, ἡ πῶ ὀδυνηρῆ... Μὴ λύπη πού σὲ κάνει νὰ πεθαίνεις χίλιες φορὲς τὴν ἡμέρα... Μὴ λύπη πού σὺρχειται ἀπὸ κει πού δὲν περιμένα, ἀπ' ὅτι ἀγάπησα πῶ πολὺ στὸν κόσμο...

ΒΕΡΝΙΕ, (βαθεῖα παραγμένος).- Εἶνε δυνατόν ἡ κ. ντε Σαμπραὶ ;
ΣΑΜΠΡΑΙ, (κοιτῶντας τὸν).- Μὲ τὴν γυναῖκα ὅπως μὰς τὴν ἔστιαζε ὁ Θεὸς δὲλα εἶνε δυνατόν !
ΒΕΡΝΙΕ.- "Ἀλλοίμονο ! "Ἐχετε δικίον ! Δυνατὰ, ναί... ἀλλὰ ἀνεξήγητα... Πέρα, τίποτε δὲν ἔδειχνε ὅτι θὰ ταράξει τὴν ἡσυχία σας, τὴν εὐτυχία σας ; Πῶς ἔγινε ἕνα τέτοιο πράγμα ;
ΣΑΜΠΡΑΙ.- Πῶς ἔγινε ; Δὲν τὸ ἔξερατε λοιπόν ;

ΒΕΡΝΙΕ, (ἀλλόκοτα, σὰ νὰ μιλεῖ στὸ ἑαυτὸ του).- Ναί... "Ὁ !. ναί !... Ἐξῆρ... "Ἐγὼ εἶσαι ἡσυχος, ἐνὼ ἐσθιασφαλῆς, κάποιος, ἀσημαντὸς πολλές φορὲς, περνᾷ, κάποιος ἀσημαντὸς πού ἔχει ὅμως ἐκεῖνο πού δὲν ἔχει πῶ ὁ σύζυγος σὰ μᾶτια τῆς σφεύγου του, ἐκεῖνο πού ἡ συμβίωση τὸ κάνει πῶ νὰ μὴ φαίνεται πῶς τὸ ἔχει ὁ σύζυγος : κατὰ ποιητικὸ, κατὰ ἔλευστικὸ, κατὰ ἀλλόκοτον κ' ἐγὼ δὲν ἔξερα τί... "Ἐκεῖνος ὁ ἄλλος, δὲν ἔχει νὰ κάνει τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ἐμφανισθῆ... "Ἡ γυναῖκα ἀμέσως τὰ χάνει, ξεχνᾷ τὰ πάντα καὶ πέφτει... "Ἀλλὰ ἔπειτα, στὸ τέλος ἔρχεται καμμιὰ φορὰ τὸ ζήτημμά της, ἡ ἀγωνία, ἡ ἀπεγνωσμένη κραυγὴ της... εἶνε πολὺ ἀργὰ τότε...

ΣΑΜΠΡΑΙ, (πολὺ ἀπορορημένος).- Ναί... πολὺ ἀργὰ... "Ὅταν ἡ δυστυχισμένη ἤρθε σὲ μένα, ὅταν μού ἔξιμολογῆσε τὸ λάθος της - γιατί ἤθελε καὶ μού τὰ εἶπε ὅλα σὰ νὰ ἤθελε νὰ λυτρωθῆ ἔτσι ἀπὸ ἕνα μέρος τῶν τύψεων της - ὅταν τὸ ἔκανε αὐτὸ εἶχε πῶ ἐμπήσης, εἶχε συνᾶθει, δὲν καταλάβαινα πῶς εἶχε συμβῆ αὐτό... Τὸν ἄλλον τὸν εἶχε ἀποκαρῶνει...

ΒΕΡΝΙΕ, (ἐκκλησικῶς).- Καὶ σεῖς ; ... Καὶ σεῖς τὶ ἀπορασάστε ; Γιατί, καθὼς μού εἶπατε, περνεῖτε ἀπόψε τὴν κ. ντε Σαμπραί...
ΣΑΜΠΡΑΙ.- "Ἐγὼ... Σκέφτηκα κατὰ τὸν πῶ ἀνόητον, τὸν πῶ ἀπραγματοποιοῦν τρόπο. Θέλησα ἡ τιμωρία της νὰ εἶνε μεγάλη σὰν τὴν ὀδόνν μου καὶ τῆς εἶπα : «Κανεῖς δὲ θὰ μᾶθῃ τὸ σφάλμα σας» λοιπόν, γιὰ τὰ παιδιὰ μας πρώτα, ἀλλὰ προπάντων γιὰ τὸ θέλω σὰς τὸ ἐμφάλο, ἀφοῦ ἔχω τὸ δικαίωμα, θὰ ἐξακολουθῆστε νὰ εἶστε ἡ γυναῖκα μου καὶ νὰ εἶμαι ὁ σύζυγός σας. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι ποῦ πῶ - μὲ καταλαβαίνετε ; - π ο τ ε ῖ π ἰ ἀ δὲ θὰ ἐπιφέρει πραγματικὸν σύζυγον. Γιὰ ὅλο τὸν κόσμον θὰ ζοῦμε μαζί, μὰ στὸ σπυτὸ μᾶς δὲ θὰ ὑπάρχει τίποτε κοινὸ μεταξὺ μας, δὲ θ' ἀλλάζουμε οὔτε μὰ λέξη... - Αὐτὴ εἶνε, καλὲ μου φίλε, ἡ φρικωδὴς ζωὴ πού ζοῦμε ὀκτὸ μῆνες τώρα ! "Ἐγὼ φταῶ, ἔτσι δὲν εἶναι ; ... "Ἐσεῖς δὲ κάνετε ἔτσι !...

ΒΕΡΝΙΕ, (πολὺ ὀσφρα).- "Ὁχι, ἐγὼ ἔκανα διαφορετικὰ, εἶναι ἀλήθεια. Μὰ αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ ζῶσα σασάντα χρόνια στήν ἀπελπισία τῆς μοναξιάς...
ΣΑΜΠΡΑΙ.- "Ὁ, πῶ ἀπελπισμένους καὶ δυστυχῆς ἀπὸ μένα

δὲ μορεῖ νὰ εἶναι κανεῖς ἄλλος !
ΒΕΡΝΙΕ.- Γιατί τὴν ἀγαπᾷτε ἀκόμα.

ΣΑΜΠΡΑΙ.- Ναί, εἶναι φοβερὸ ! Τὴν ἀγαπῶ !... περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ... παρὰ τὴ θέλησή μου, ἐνάντια στὸν ἑαυτὸ μου. Αὐτὴ εἶναι ἡ καθημερινὴ μου πάλιν τὸ πλεῖον αὐτῆς τῆς γυναίκας πού δὲ μορεῖ νᾶχη πῶ τὴν ἐκτίμησιν μου ἂν καὶ μού κλέβει τὰ πῶ βαθεῖα μου αἰσθήματα, τίς πῶ ἐνδόμυχες σκέψεις μου !... Αὐτὴ δὲ λείπει ποτὲ τίποτε... ὑποφέρει... Καὶ τὴν ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερον μὲ τὴ θλιμμένη ὀμορφιά της... Εἶναι στιγμῆς πού ἡ θέλησός μου παραλαίει καὶ τοῖσθα νὰ πηγαῖνον πρὸς αὐτή... "Ἐδῶ, μέσα στὸ περιβάλλον ὅλων τῶν καλῶν πραγμάτων πού τὰ γνώρισα μαζί της δὲ θὰ μπόρεσον πῶ νὰ κρατηθῶ. Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ τέλος... Ὅθ ἔπερε νὰ φθῶ...

ΒΕΡΝΙΕ.- Γιατί νὰ φύγετε ; "Απεναντίας πρέπει νὰ μείνετε !... "Ἐδῶ, ἔξερατε, ἀγαπημένο μου παιδί, πόσο μικρὰ, πόσο ἀστεία φαίνονται στὸ τέλος τῆς ζωῆς τὰ βουνὰ πού τὰ αἰσθήματα τῆς νεότητός μας τὰ βροῖονον δυσανάστα...
('Ακούεται στὸ ὄρημον ὁ θόρυβος μῖας ἄμψας.)

ΣΑΜΠΡΑΙ, (ἐξαιρετικὰ παραγμένος).- "Ἐφτὰ ἡ ὄρα !... Αὐτὴ εἶναι !...
ΒΕΡΝΙΕ, (φροντῶντας μ' ἕνα ογκοκαταβατικὸ χαμόγελο).- Λοιπόν... ἔς αὔριον !...

(Σὲ ἄλλα λεπτὰ, στήν κάμαρη πού βλέπει στήν ταρατῶσα, στήν παλιὰ κοινὴ συζυγικὴ κάμαρη, ὁ Πέτρος κ' ἡ Λουσιέν βροῖονονον ἀντιμωποῖ. "Ἐκεῖνος πολὺ νευρικὸς, προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ του καὶ νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτὸν. "Ἐκεῖνη, μὴ τολμῶντας ν' ἀντικρῶσῃ τὸ βλέμμα του, φαίνεται πολὺ καταβεβλημένη, μὲ τὸ πρόσωπον ὀβριμένο κᾶν' ἀπ' τᾶτοιχτα ξανθὰ μαλλιά της καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς περιτριγυρισμένα ἀπὸ κίχλους σκιάς.)

ΣΑΜΠΡΑΙ, (κάνοντας μὰ προσπάθεια).- Φαίνεσθε σὰ νὰ ὑποφέρετε.

ΛΟΥΣΙΕΝ, (ἐκκλησικῶς γιὰ τὴ στοργικὴ αὐτῆ ἐστῶση).- Κοιρασμένη εἶμαι λίγο... Δὲν εἶναι τίποτ'... Σὰς εὐχαριστῶ !...

ΣΑΜΠΡΑΙ.- Ὅθ κατεβῆτε νὰ δευπνήσετε ;
ΛΟΥΣΙΕΝ.- Τσίμησα κάσι στὸ τραῖνον... "Ἄν τὸ ἐπιτρέπετε, ὅχι, δὲ θὰ κατεβῶ... Ὅθ μείνω στὸ δωμάτιο μου !... (Ἀνακοιτωμένη καὶ κοιτῶντας γύφω της.) "Ἄ συγγνώμη ! Εἶπα γιὰ τὸ δωμάτιόν μου, ἐνῶ αὐτὸ δὲν εἶναι πῶ δικὸ μου εἶταν κάποτε δικὸ μας.

ΣΑΜΠΡΑΙ.- Ναί... δικὸ μας, μὰ ἂν τὸ προτιμᾶτε, εἶνε στή διάθεσὶ σας.
ΛΟΥΣΙΕΝ.- Δὲν μορεῖ νὰ προτιμῶσα, θὰ κάνω ὅτι ἀπορασάστε...

ΣΑΜΠΡΑΙ.- Ὅθ εἶταν πῶ βολετὸ γιὰ σᾶς. Τὸ ἔχετε συνειθίσει...
ΛΟΥΣΙΕΝ.- Καὶ σεῖς ;
ΣΑΜΠΡΑΙ, (ἀδόξαρος).- "Ὁ, ἐγὼ ! (ἑπιβαλλόμενος ἀκόμη στὸν ἑαυτὸν του). Κρατήστε το... (Βλέποντας τὰ μάτια τῆς γυναίκας του νὰ λάμπουν). Αὐτὸ σᾶς εὐχαριστεῖ ;

ΛΟΥΣΙΕΝ.- Ναί... πολὺ...
ΣΑΜΠΡΑΙ.- "Ὁς τόσο θὰ βρῆτε μῆς ὄ' αὐτὸ τῶσα ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος... θὰ ξαναῖστε μῆς σ' αὐτές...

ΛΟΥΣΙΕΝ.- Γι' αὐτὸ εἶσθε καλὸς πού μὸ τὸ παραχωρεῖτε... "Ἐτσι ζῶντας μῆς σ' αὐτές, θὰ μπόρεσα νὰ φαντασθῶ ὅτι τὸ χθὲς δὲν ἔτελειώσα ἀκόμα κ' ὅτι τὸ σήμερον δὲν ὑπῆρξε ποτὲ !...

ΣΑΜΠΡΑΙ, (πολὺ παραγμένος).- "Ἀλήθεια ! Ὅθ θέλατε ; ...
ΛΟΥΣΙΕΝ.- Μήπως ἡ τωρινὴ μου ζωὴ δὲ σᾶς ἀπαντᾷ γιὰ μένα ;

ΣΑΜΠΡΑΙ, (θέλοντας νὰ φαῖν ὀκλήρος).- Γιατί μού τὸ λέτε αὐτό ;
ΛΟΥΣΙΕΝ.- "Ὁ !... μὲ συγχωρεῖτε... Δὲν ἔπερε νὰ σᾶς μιλήσω ἔτσι... "Ἀλλὰ καὶ σεῖς γιὰ πρῶτῃ φορὰ ἀπὸ τῶσον καμῶ μὲ μιλῆσατε μὲ τόσο ἐνδιαφέρον... Δὲ συγκαταῖθηκα... Εἶχα συγκαταῖθη τόσο πού ἐναβραβῆθα ἔδῶ !... Πρὸ ὄλιγου, ὅταν ἔφτασα, τόσο τὰ πόδια μου ἔξερανον ὅσπερ νόμισα πῶς δὲ θὰ μπόρεσῶ ν' ἀνεβῶ τὶς σκάλες...

ΣΑΜΠΡΑΙ, (φροντῶντας τῆς ἕνα φωτεινὴ μῆρος στήν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ ἔς στή).- Καθῆσατε !. Ναί, ἔδῶ !... εἶταν ἡ ἀγαπημένη σας θέση...
ΛΟΥΣΙΕΝ.- "Ὅπον καθόμουνον κάθε βράδι...

ΣΑΜΠΡΑΙ.- Καὶ ὅπον ἐρχόμουνον καὶ σᾶς εὐρίσκα γιὰ ν' ἀντικρῶσουμε μαζί τὰ θαμνίσια βράδια τῶν λαοκαρινῶν ἡμερῶν, τὴ λίμνη μὲ τὰ ὀσφύμενα τῆς χωματῶσα, τὰ βουνὰ πού ὀρχίζαν νὰ χάνουν μῆς ἀπ' τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, τὴν θεομὴ καὶ ἀσημαντισμένη ἀντοσφαιρα καὶ στήνῆθα θεσῆ ἀκόμα θυμᾶμι τις τελευταῖες ἀχίδες τοῦ ἡλιου πρὶν νὰ χαθῆ νὰ πέφτουν σὰ χρυσὴ σκόνη ἀπάνω σὰς καλλιὰ σας... (Βλέποντας ὀκνηρὰ νὰ κλονθῶ ἀπὸ τὰ μάτια της). Κλαῖτε ;

ΛΟΥΣΙΕΝ.- "Ἐγὼ μονάχη μου γκῆμοσα αὐτὸ πῆνερον !...
ΣΑΜΠΡΑΙ, (παράφορα).- Καὶ σεῖς μπόρετε νὰ τὸ ξαναχίστε...
ΛΟΥΣΙΕΝ, (βαθῶτα παραγμένος).- Τὶ εἶπατε ;
ΣΑΜΠΡΑΙ, (πὸν σηκῶνεται σὰ ν' ἀφηνεῖται).- "Ἐ ; ... τί ; ... Τὶ

είπα ;... Τίποτε !... Είμαι τρελλός !... Μην πιστεύετε !... Δέν είν' αλήθεια !... Δέν έχω μετνοήσει για τίποτε, σάς μωσά !... "Οτι είταν ο λόγος της ζωής για μένα σεις τὸ καταστρέψατε, τὸ λερώσατε, τὸ συντρίψατε (πάνοντας της τὸ μπράσο) ὦ, εσύ... αὐτὴ ἡ λέξη πού δὲ θὰ πῶ πιά, πού μὲ κάνει ἀνά κάτω... "Εσύ, εσύ, εσύ ! "Ἄς τὸ πῶ !... "Ἄς τὸ ξαναπῶ !... "Εσύ... αὐτὸ μὲ μέλει ! (Σφύγγοντας τη).— Καὶ τὸ χέρι σου... τὰ μάτια σου... τὰ χέλιθ σου... ὀλίκερη εσύ, ὅπως σὲ νοιάθω, ὅπως σὲ ἀναπνέω ! (ἀποθνήσκας την) Μὰ δὲ σὲ θέλω πιά ! δὲ σὲ θέλω πιά ! Φύγε λοιπόν ! Φύγε !...

ΛΟΥΣΙΕΝ, (παλεύοντας μὲ τὸν εἰαυτό της, τρέποντας).— Χαίρε ! ΣΑΜΠΡΑΙ, (βιάζει μὰ κραγῆ).— "Ὀχι !... ΛΟΥΣΙΕΝ.— "ὦ ! γαί !... τῶρα πρέπει νὰ φύγω !... "Ὅταν εἴσατε ἔχθρος μου, δταν δὲ μοῦ μιλοῦσατε, μποροῦσα νάχω τὸ θάρρος νὰ μένω κοντά σας, μὰ τῶρα, τῶρα πού πού (Στά) τῶρα πού μ' ἀγαπᾶτε !... (Πηγαίνει πρὸς τὴν πόρτα) "Ὀχι ὄχι... πρέπει νὰ φύγω..."

ΣΑΜΠΡΑΙ.— Μὰ βλέπεις καλὰ δτι δέν μπορῶ πιά... δὲ μπορῶ. (Πέροντας νικημένος σὰ πόδια της.) Λουσιέν ! αὐτὸ εἶν' ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μου !

ΛΟΥΣΙΕΝ.— Σήμερα, μὰ αὔριο ; ΣΑΜΠΡΑΙ, (μὲ πάθος).— "Ἐ, αὔριο... θὰ ξαναχάσωμαι ! ΛΟΥΣΙΕΝ.— Θὰ ξαναχάσωμαι νὰ μισθῆ ! ΣΑΜΠΡΑΙ, ξέλλος.— Ναί... καὶ νὰ σ' ἀγαπῶ, ὅπως καὶ σὺ ! Μαίνα... "Ἄς μένωσιν ἐδῶ μαζί ἀν ἐρωτευμένοι... "Αφοῦ μὲς χρειάζεται εἶνας κόνος γιὰ νὰ φθείρωμε τὴν ἀνάγκην ἄς πάρουμε τοῦλάχιστον ἐκεῖνο πού ἔχει ἀκόμη τὸ δηλητήριο μᾶς χαί ἄς !... Michel Provins

Η ΓΕΝΝΑΙΟΦΡΟΥΣΥΝΗ ΤΟΥ ΒΥΡΑΝΟΣ

"Ο Βύραν ἦτο παράφορος κ' ὀρηκτικός ἀλλὰ καὶ γενναίφρων ἀπὸ τὰ παιδικὰ τὸν χρόνια. Μιά μέρα εἶδε νὰ χτυπᾷ κάποιος βανάσα τὸ φίλο του τὸν Πήλ, τὸν κατόνιν πρωθυπουργὸ τῆς "Αγγλίας. "Ο Βύραν ἦτο πολὺ μικρὸς καὶ δὲ μποροῦσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὸν ἀντίπαλό του Πήλ, ἀλλὰ κατακόκκινος καὶ μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα ἀπὸ τὸ θυμὸ του, πλησιάζει καὶ τὸν ρωτᾷ πόσες ξυλιές ἔσκόπευε νὰ δώσῃ ἀκόμα στὸν Πήλ.— Τί σὲ μέλει αὐτὸ ἐσένα ; ρωτᾷ ἐκείνος.— Γιὰ νὰ μοῦ δώσης ἂν ἔχῃς τὴν καλοσύνη τις μωσὲ ἐμένα !.

ΔΙΛΛΟΓΟΙ

ΣΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟ

"Ο "Ε μ π ο ρ ο ς.— Νὰ μὴ χαρῶ τὰ παιδιὰ μου, κυρία νὰ μὴ χαρῶ τὴν γυναῖκα μου, ἂν σὰς λέω ψέματα. "Εφτάμισθ δραχμὲς μού κοστίζει ὁ πήχυς. "Η Κ ν ο ῖ α.— Καλὰ δέν εἶν' ἀνάγκη νὰ ὀρκίζοσαστε στὴ γυναῖκα σας καὶ στὰ παιδιὰ σας. "Ο "Ε μ π ο ρ ο ς.— Δέν πειράζει, κυρία μου, μὴ στεναχωριέσαι. Εἶμαι ἀκόμη ἐλεύθερος!

"Ο Γιατρός πρὸς φλύαρον κυρίαν:

— Σὰς παρακαλῶ, κρατᾶτε τὴν γλῶσσα σας ἔξω ὡς πού νὰ σὰς γράφω τὴ συνταγὴ καὶ νὰ φύγω !

ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀνανέωσαν τὰς ἐγγραφὰς των καὶ ἐνεργήσαν τὸ πρῶτον οἱ κάτωθι συνδρομηταί:

- Δ. Πάρνος, Σ. Σπηλιόπουλος, Π. Διανός, "Ακ. "Ιοβάνου, "Ηλ. Τουρνῆς, "Ηρ. Καρασθῶς, Δ. "Αναγνώστης, Δέσποινα Φυσικιανῶν, Δ. Παπανικολάου, Κεῖντα Σταυροῦ, Στ. Σπηλιῶνης, "Εμῆλ. Κατωράτης, Σοφία Τσιοντα, Λουῖς Νιτῆ, Γ. Κορδάς, Μαρία Μαντζουλοῦ, Ν. Κριτοῦλη, Στ. Μονιάνης, Εὐστάθ. Βογιατζῆς, Νίτσα Παπαθανασίου, Δ. Κελεσιάνης, Ρεβέκα Βένου, Βασιλία Χατζοπούλου, Γ. Τσιόμπος, Β. Παπαγεωργίου, Δημηκόπουλος, "Ιω. Κοσμάπουλος, Μιράντα Πετρούλια, Β. Τσακνῆς, Οἰκογένεια Λησιτάλη.

ΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

"Ο Βάλτερ Σκὼτ γράφοντας σὲ κάποιον πλούσιον νέον πού ζητοῦσε συμβουλὰς ἀπ' αὐτόν τὸν ἔγραψε : >Πρόσχε νὰ μὴ πέσῃς στὸ σφάλμα πού πέφτουν ὅλοι ἐκείνοι ὁ ὅποιοι δέν ἔχουν ἐργασία, ἐνοῶν νὰ μὴ χρονοτριβῆς σὲ μηδαμινὰ πράγματα. Μὴ ἀναβάλλεις τις ἐργασίες σου, ἀλλὰ νὰ ἐκτελεῖς αὐτὰς ἀμέσως καὶ μὴν τις ἀφίενεις ἡμιτελεῖς. "Ὀλόκληρο στράτευμα πέφτει σὲ ἀταξία, γιὰτὶ τὰ προπορευόμενα τμηματὰ τοῦ βαδίζουν μὲ ὀκνηριὰ καὶ ἀταξία. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ σὲς ὑποδούσεις. "Ἄν δέν τελειώσουν εὐθύς ἀμέσως καὶ μὲ τάξιν, οὐσσοφρονονται καὶ γίνονται κατεπεύγουσες καὶ μπερδεύονται τόσο πολὺ ὥστε κανεὶς δέν μπορεῖ νὰ τις ξεμπλέξῃ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Μιά σύντομη ἱστορία τῆς χαρτοπαίξεως.— Πὼς ἔπαιζαν οἱ παπποῦδες μας.— Σκαμπίλι, τριόφυρος, λασκενές, μπακαράς.— "Η βενγκέρου τοῦ 1855.— Τὶ ἔπαιξε ὁ "Ὀθων.— Μιά ἐκθεσις τοῦ ἐπάχρου καὶ ποιητοῦ "Αχιλλέως Παράσχου.— Ὁ Διάβολος καὶ τὰ χαρτιά.

Τὰ χαρτιά ! Νὰ ἔνα ἀπὸ τὰ φοβερά καὶ ἀγίατρευτα πάθη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Λέγουν δτι τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἦρθε ἐξ "Ανατολῶν. "Απὸ τὴν "Ανατολὴν ἔρχεται κάθε φῶς ὅπὸ κει λοιπὸν ἔπρεπε νὰ περιμένουμε καὶ αὐτὴ τὴ μόδα. Προσθέτουν ἀκόμη δτι σὲ κάποιον Κινέζον συγγραφέα ἀναφέρεται δτι μὰ Σινικὴ δυναστεία, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχὴ γίνεταί στα βάρθη τῶν αἰώνων, εἶχεν ἰδουτὴν ἔνα διάσημον... χαρτοπαίκτην αὐτοκράτορα ! Καὶ τὸ ββαῖνον εἶνε δτι ἡ μονία τῶν χαρτιῶν ἔπερας ἐπάνω ἀπὸ τὸν κόσμο σὺν πνοῇ ἐπιδημίας γενικῆς σὲς διάφορες ἐποχές. "Η παράδοσις ἀναφέρει δτι ἔνας Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἀναγκάστηκε νὰ φοβερθῇ καὶ μὲ θάνατο ἀκόμη τοὺς χαρτοπαίκτας χωρίς νὰ κατορθώσῃ τίποτε, καὶ κάποιος Πάπας εἶδε κ' ἔπαθε νὰ πείσῃ τοὺς καρδιναλίους του δτι τὰ χαρτιά εἶνε ἐφευρέσεις τοῦ Σατανᾶ γιὰ νὰ πειράξῃ τοὺς ἀθρόωπους καὶ γιὰ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ βλασφημοῦν γύρω ἀπὸ «τὸ πρᾶσινο τραπέζι τῶν ὀργίων !»

Σήμερα, τὴν χαρτοπαίκτην μανίαν τὴν συγκεντρώνει τὸ πόκερ πού εἰσήχθη στὰς "Αθήνας στὸ 1907. "Ἄλλοτε ἦσαν ἄλλα τὰ παιγνίδια. Τὰ χαρτιά τῆς τραπούλας εἶνε 52, ἀτελείωτοι ὅμως οἱ συνδυασμοὶ των. Εἰς κάποια χαρτοπαίκτη ἀκάνθαλα τοῦ Λονδίνου ἀνεκαλύφθη δτι ἔνα παιγνίδι, πού ἐκινδύνευσε τότε νὰ ἐκθροισθῶν τὸν μπακαρά, τὸ παιγνίδι «Μάλδισσον», τὸ ἀνεκάλυψεν ἔνας κατάδικος στὰς φυλακὰς τοῦ "Εδιμβούργου. "Ὅταν ἔβγιναν αὐτὰ τὰ ἐξευτελιστικὰ ἀποκαλυπτήρια τὸ «Μάλδισσον» ἐξοστρακισθῆ καὶ ὁ μπακαράς ἐγλύτωσε τὸν κίνδυνον. "Ἄλλὰ κανεὶς ἀκόμη δέν μᾶς εἶπε ποῖος εἶνε ὁ ἐφευρέτης τοῦ μπακαρά. "Ἰσως καὶ αὐτοῦ ἡ καταγωγή νὰ μὴν εἶνε πῶ πολὺ ἀριστοκρατικὴ . . .

Ἄλλοτε λοιπὸν ἦσαν ἄλλα τὰ παιγνίδια. Τώρα κάπου-κάπου, σὲ κανένα συνωικιακὸ καφενεδάκι, μορεῖ κανεὶς ν' ἀναλυθῇ διὸ ἀνθρώπους μὲ ποδιὰ καὶ μὲ ἀφέλειες νὰ παίξουν σκαμπίλι. Καὶ ὅμως τὸ σκαμπίλι, τόσο περιφρονούμενο τῶρα, ἦταν ἄλλοτε στῆς δόξες του καὶ παίζοταν μανιωδῶς στὰ σαλόνια τοῦ 1855. Τὸ μαρτυρεῖ καὶ μὴ ἐπιστολὴ τῆς ἐποχῆς, σαφὲς ἀκόμη. "Εγρᾶφῃ ἀπὸ ἔνα πολιτευτὴν "Αθηναίων πρὸς ἐπαρχιωτὴν φίλον του γιὰ νὰ τοῦ σποσῆσῃ μὴ κόρη τὴν ὁποῖαν θὰ ἔπαιρνε ὁ γιὸς τοῦ ἐπαρχιωτοῦ : «Πρὸς ταῖς ἄλλαις χάρεσι, γράφετε, ἡ "Ελληνικὴ ἀνακροῦσι ἐπὶ κιδάρας ὀλόκληρα μελοδράματα συνοδουόουσα ταῖτα διὰ τῆς ἀργυροῦχου φακῆς της. Παῖξε δὲ ἐξέχωρα μὰ σκαμπίλι, καὶ εἰς τοῦτο ἀνακλίπεται ἀφιλοκροδῆς, καὶ πρᾶος καὶ γενναῖα, οὐδὲν ὀδοιευμένη τὸν ἀντίπαλον, χαρίζουσα δὲ αὐτῷ, ὅσα ἐκείνος ἐξ ἀπειροκηνίας ἀκάλυπεν.» Ὡς δὲ δέν ἀγνοοῖζεν τῷ παιγνιδίῳ ἀποκαλύπτεται ὀληθῆς χαρτικτῆ τοῦ ἀνθρώπου.»

Συγχρόνως μὲ τὸ σκαμπίλι εἶχε κατακτῆσει τὴν πρωτεύουσα μας καὶ ἡ κοντοῖαν τὴν ὁποῖαν φαίνεται πᾶς εἶχαν εἶχαν εἰσαγάγει πρὸ πάντων οἱ "Ιταλοὶ καὶ οἱ Πολωνοὶ πρόσφυγες. Γρήγορα ἡ κοντοῖαν ἐκνυράρχησε. Τὴν ἔπαιζαν μικροὶ καὶ μεγάλοι. Λέγεται μάλιστα δτι ἔνας "Υπουργὸς τοῦ "Υπουργείου Βουλᾶρ ἔπαιξε στῆ κοντοῖαν καὶ... τὸ "Υπουργεῖο του ! "Εχασε καὶ θὰ παρητεῖτο, ἂν ἐκείνος πού ἐκέρδιος δέν ἦρνεῖτο νὰ δεχθῇ τὴν ἐκτέλεσι τῆς ὑποσχέσεως

Μὲ τὴν τρίτη Γαλλικὴ "Αὐτοκρατορία καταλαμβάνουν τὸν κόσμο καὶ τὴν "Ελλάδα δύο χαρτοπαίκτη καὶ πάθη : Ὁ Μπακαράς καὶ ὁ λασκενές. Ὁ μπακαράς μανιέται στὰ μεγάλα Παρισινὰ σαλόνια καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κερμασιῶ. Ἄλλὰ στὰς "Αθήνας ἡ Βασιλικὴ Αὐλὴ δέν φαίνεται εὐνοικὴ στὰ χαρτιά. Ὁ "Ὀθων ἴ ἀποφύγει σὺν ἐφευρέσει τοῦ Διαβόλου. Κάποτε ἔπαιξε καὶ ὁ "Ὀθων ἔνα ἀναρωτάτο καὶ μακροτάτο Γερμανικὸ παιγνίδι, ὥστε τὸ ἐβαρῆθῃ τέλος καὶ ὁ ἴδιος.

"Η εἰσοδος τοῦ μπακαρά στὰς "Αθήνας ὑπῆρξε θοιραμβεντικῶς καταστρεφτικὴ. Στὸ «Ξενοδοχεῖον τῆς "Ιταλίας» (πού ἦταν στῆ σημερινὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Σταδίου) μὴ σάλα συννεκρωσεν νέους διαφόρους κοινωνικῶν τάξεων, μὰ δὲ μεγάλη "Αθηναϊκὴ περιουσία ὀφειλεται στὴν ἔξαιρετικὴ τύχη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Στὴν ἐμφάνισι τοῦ μπακαρά, χάθηκαν ὁ «τριόφυρος», τὸ «Φαράς» τὸ «σκαμπίλι». "Η μπακαροποιήσις ἐξαλλώθηκε σὺν ἐπιδημια καὶ στῆς ἐπαρχίας. Αἱ ἐκθέσεις τῶν ἐπαρχῶν—τὶ τύποι καὶ ἐκείνοι—ἦσαν ἀπελπιστικαί.

Μὰ ἐκθεσι περὶ τοῦ κακοῦ τῆς χαρτοπαίξεως, γραμμένη ἀπὸ τὴν πέννα τοῦ "Αχιλλέως Παράσχου ἐπάχρου καὶ αὐτοῦ τότε ἐδημοσιεύθη, καὶ ἔκανε ζωηρὴ ἐντύπωσι σὲ ὅλους καὶ στὴν Κυβέρνησι. Φαίνεται δὲ δτι ἐλήφθησαν ἀσθηρὰ μέτρα ὁ μπακαράς ἐκνηρύχθη ἐν διωγμῷ καὶ τὸ κακὸ σιγὰ σιγὰ ἔπαψε.

"Η Ντόμα σκαθ

